

Konvencija br.2 - O nezaposlenosti

OPĆA SKUPŠTINA Međunarodne organizacije rada Društva naroda,

Sazvana u Washingtonu od strane Vlade Sjedinjenih Američkih Država, 29. kolovoza 1919. godine,

odlučivši usvojiti određene prijedloge «koji se odnose na sredstva kojima bi se izbjegla besposlica i da se poprave njezine posljedice», pitanje obuhvaćeno u drugoj točki dnevnoga reda Skupštine održane u Washingtonu, i

pošto je odlučila da ovi prijedlozi budu redigirani u obliku jednog projekta međunarodne konvencije,

usvaja projekt sljedeće konvencije, koju će ratificirati članovi Međunarodne organizacije rada, prema odredbama ovog dijela Versajskog ugovora od 28. lipnja 1919. i Saint-Germainskog ugovora od 10. studenog 1919. godine, koji se odnosi na rad:

Članak 1.

Svaka članica, koji ratificira ovu Konvenciju, dostavljat će Međunarodnom uredu rada, u što kraćim razmacima, koji ne mogu biti duži od tri mjeseca, svaku obavijest kojom raspolaže, statistiku ili drugo, što se odnosi na nezaposlenost, podrazumijevajući tu sve obavijesti o mjerama poduzetim, ili koje će se poduzeti, u cilju borbe protiv nezaposlenosti. Kad god je moguće, obavijesti se moraju prikupljati tako da se njihova priopćenja mogu izvršiti tri mjeseca po isteku vremena, na koje se ova odnose.

Članak 2.

1. Svaka članica, koja ratificira ovu Konvenciju, bit će dužna ustanoviti jedan sustav besplatnih javnih ureda za namještenike, koji će biti stavljeni pod kontrolu jedne centralne vlasti. Komiteti, u kojima imaju biti zastupljeni predstavnici poslodavaca i radnika, bit će imenovani i konzultirani za sve ono što se odnosi na poslovanje ovih ureda.

2. Ako bi zajedno postojali besplatni javni i privatni biroji, moraju se poduzeti mjere za ujednačavanje djelovanja ovih ureda na teritoriju cijele države.

3. Međunarodni ured rada mora brinuti o ujednačavanju raznih narodnih sustava u sporazumu sa zainteresiranim zemljama.

Članak 3.

Članovi Međunarodne organizacije rada, koji ratificiraju ovu konvenciju, i koji imaju jedan sustav osiguranja za slučaj nezaposlenosti, bit će dužni, pod uvjetima utvrđenim sporazumom zainteresiranih članica, postići dogovor, koji će omogućiti radnicima, podanicima jednog od tih članova, koji rade na teritoriju jednog drugog, da primaju odštete osiguranja, ravne onima koje primaju radnici-podanici ovog drugog člana.

Članak 4.

Službene ratifikacije ove Konvencije, pod uvjetima predviđenim u XIII. dijelu Versailleskog ugovora od 28. lipnja 1919. i Saint-Germainskog ugovora od 10. studenog 1919. godine, bit će dostavljene generalnom tajniku Društva naroda, koji će ih registrirati.

Članak 5.

1. Svaki član Međunarodne organizacije rada, koji ratificira ovu Konvenciju, obvezuje se primijeniti je na one svoje kolonije ili posjede, ili na one svoje protektorate, koji koji nemaju neovisnu vlast pod ovim rezervama:

- a) da odredbe ove Konvencije ne postanu neprimjenjivim uslijed lokalnih prilika;
- b) da modifikacije, koje bi bile potrebne za prilagođavanje Konvencije lokalnim prilikama, mogu biti unesene u samu Konvenciju.

2. Svaka je članica dužna notificirati Međunarodnom uredu rada svoju odluku, ukoliko se tiče svake od njenih kolonija, posjeda ili za svaki od njenih protektorata, koji nemaju neovisnu vlast.

Članak 6.

Odmah, pošto ratifikacije tri članice Međunarodne organizacije rada budu registrirane u Tajništvu, generalni tajnik Društva naroda notificirat će tu činjenicu svim članicama Međunarodne organizacije rada.

Članak 7.

Ova će Konvencija stupiti na snagu onog dana, kada generalni tajnik Društva naroda izvrši ovu notifikaciju; ona će obvezivati samo članice, koje su registrirale svoju ratifikaciju u tajništvu. Prema tome, ova će Konvencija stupiti na snagu, u pogledu svake druge članice, onog dana, kada ratifikacija te članice bude registrirana u Tajništvu.

Članak 8.

Svaka članica, koja je ratificirala ovu Konvenciju, obvezuje se primijeniti njene odredbe najdalje 1. srpnja 1921. godine i poduzeti sve potrebne mjere za primjenu njenih odredaba.

Članak 9.

Svaka članica, koja je ratificirala ovu Konvenciju, može je otkazati, po isteku vremena od deset godina poslije prvobitnog stupanja na snagu Konvencije, jednim aktom, upućenim generalnom tajniku Društva naroda, koji će ga registrirati. Otkaz stupa na snagu samo na godinu dana po njegovu registriranju u Tajništvu.

Članak 10.

Upravni savjet Međunarodnog ureda rada bit će dužan, najmanje jedanput u svakih deset godina, podnositi Općoj skupštini izvješće o primjeni ove Konvencije, i odlučit će ima li mjesta staviti na dnevni red Skupštine pitanje revizije ili modifikacije ove konvencije.

Članak 11.

Vjerodostojni su francuski i engleski tekst ove Konvencije.